

De ziel in het hiernamaals 2

**Angst voor de dood - Het stervensuur - Sterven als kind of in
ouderdom - Het lot van zelfmoordenaars**

**Een selectie van goddelijke openbaringen,
via het "innerlijk woord" ontvangen en
neergeschreven door Bertha Dudde**

De inhoud van dit boekje betreft een selectie van goddelijke openbaringen, via het innerlijk woord ontvangen door Bertha Dudde, naar de belofte in Johannes 14.21:

“Wie mijn geboden kent en zich eraan houdt, die heeft Mij lief, en als iemand Mij liefheeft, zal mijn Vader hem liefhebben. Ook Ik zal hem liefhebben en Mij aan hem doen kennen.”

Deze geschriften zijn niet confessioneel! Ze willen niemand uit zijn kerk verdrijven en ook niemand werven voor een nieuwe religieuze gemeenschap. Het is alleen maar de bedoeling Gods woord, dat ons in de belofte volgens Johannes 14.21 werd medegedeeld, voor de mensen toegankelijk te maken, omdat het Gods Wil is.

Allen, die dankbaar zijn voor het Woord Gods, nodigen wij uit te bidden, vooral voor die zielen die dat het meeste nodig hebben.

Vertaald en uitgegeven door vrienden van de nieuwe openbaringen.

<http://www.berthadudde.net>

Nadruk is per hoofdstuk, met het noemen van de bron, maar zonder veranderingen, geoorloofd.

Wie was Bertha Dudde?

Bertha Dudde werd op 1 april 1891, als de op een na oudste dochter van een kunstschilder te Liegnitz, Silezië, geboren.

Ze werd naaister en ontving sinds 15 juni 1937 openbaringen van de Heer via het "innerlijk woord".

“Een heldere droom gaf mij de aanleiding mijn gedachten, na innig gebed, op te schrijven. Verstandsgewijs gaf dit nog vaak twijfel en innerlijke strijd, tot ik ervan overtuigd raakte dat geenszins ik zelf de auteur van deze kostelijke woorden van genade was, maar dat de geest in mij, d.w.z. de liefde van de hemelse Vader, klaarblijkelijk werkzaam was en mij de waarheid binnenleidde.”

“Mij werd toegang verleend tot een weten op geestelijk gebied, dat mijn opleiding op de basisschool ver oversteeg. Het weten ontving en ontvang ik als dictaat in volkomen wakkere toestand; ik schrijf alles wat mij gezegd wordt op in stenogram, om het dan onveranderd, woord voor woord in netschrift over te brengen. Dit proces voltrekt zich geenszins onder dwang, d.w.z. in trance of extase, maar in een absoluut nuchtere gemoedsgesteldheid; weliswaar moet ik het zelf willen, maar dan mag ik vrijwillig deze dictaten ontvangen. Ze zijn noch aan tijd, noch aan plaats gebonden.”

“Nu heb ik slechts één wens: deze genadegaven voor veel mensen toegankelijk te kunnen maken en volgens de wil van God zelf nog veel arbeid in Zijn wijngaard te mogen verrichten.”

(Citaten uit een autobiografie van 1959)

Bertha Dudde overleed op 18 september 1965 in Leverkusen.

Inhoudsopgave

- BD.0974 Onvergankelijkheid - Eeuwigheid - Zelfmoord
BD.1899 Cremeren - Het versnelde ontbindingsproces
BD.2348 Het stervensuur
BD.2776 De wil om te leven - De angst voor de dood
BD.2912 Houd de dood voor ogen
BD.3135 De genade van de eindtijd; het voortijdig sterven - Het hiernamaals
BD.3258 Doel van het vroegtijdige sterven
BD.3260 Vroege dood - De barmhartigheid van God - Hoge ouderdom
BD.3794 De vrijheid van wil - Het afbreken van de ontwikkeling
BD.4033 Het uur van de dood - Verklaring voor het lijden
BD.4305 Gebed voor de arme zielen
BD.5605 Het opwekken van de doden door Gods woord
BD.6005 Het eigenmachtig beëindigen van het leven
BD.6541 De dwaalleer van de zielelaap
BD.6616 De vrees voor de dood
BD.6625 Denk aan de tijd na de dood
BD.6637 De angst om te sterven - Het van tevoren schouwen in het geestelijke rijk
BD.6817 De ziel wisselt van verblijfplaats - De dood van het lichaam
BD.7343 Het voortleven van de ziel na de dood
BD.7386 Grote inspanning in het hiernamaals om verlossend bezig te zijn –
Jezus Christus
BD.7538 Korte of lange levensduur
BD.8772 De vroege dood van kinderen

BD.0974

21 juni 1939

Onvergankelijkheid - Eeuwigheid - Zelfmoord

Het vraagstuk van de onvergankelijkheid, het eeuwigheidsbegrip, is door de mens niet op te lossen. Want enerzijds kan hij met zijn menselijk verstand niet begrijpen wat boven het aardse begrip uitgaat, anderzijds is hem ook geen geestelijke verklaring te geven die toereikend zou zijn voor het begrijpen ervan. Pas het binnengaan in lichtsferen geeft het wezen een gedeeltelijke opheldering en het blijft voor hem zelfs dan nog een probleem dat evenals de eeuwige Godheid - nooit helemaal kan worden opgelost. Dit moet voorop worden gesteld om het navolgende begrijpelijk te maken: in tijden van geestelijke nood zijn de mensen geneigd te geloven dat zij naar believen een einde aan hun leven - en daarmee een einde aan hun bestaan - kunnen maken, omdat zij geloven slechts een beperkte tijd te bestaan en zich dus ook gerechtigd voelen en bevoegd om dit leven te verkorten. Want het ontbreekt hun eenvoudig het begrip van onvergankelijkheid, onbegrensde tijd, eeuwigheid.

Dat zij nooit ophouden te bestaan is voor hen niet te bewijzen, maar ze vinden de gedachte dat het leven eens ten einde is, veel aangenamer. Wel heeft de mens nu en dan een gevoel van onbehagen over de vergankelijke afloop, maar hij neemt met deze gedachte eerder genoegen dan met de gedachte aan een verder leven na de dood, omdat hij ziet dat alles op aarde een tijdelijk karakter heeft en daarom niet aan de onvergankelijkheid van zijn "ik" geloven wil en kan. En zulk een mens dan het begrip "eeuwig" bij te willen brengen zou eenvoudig onmogelijk zijn. De gedachte dat iets wat met hem in nauw verband staat nooit op zal houden te bestaan bezwaart hem en wekt in hem een verantwoordelijkheidsgevoel op, want het leven is begrijpelijkerwijs geheel anders te beschouwen zodra rekening gehouden moet worden met een bestaan dat voortduurt.

Dus zullen de mensen die het voortleven bewust ontkennen, er ook niet voor terugdeinzen, zelf aan hun aardse leven een einde te maken. Want als ze zich van hun aardse leven ontdoen, geloven ze daarmee aan alles een einde te maken. Maar zij denken er niet aan wat het gevolg van hun handelen is als hun opvatting onjuist is. Wat zij opgeven is alleen de buitenkant, maar niet het leven zelf. Dat gaat voor hen gewoon weer door, want dat is niet te vernietigen, noch op aarde, noch in het hiernamaals. Het is in de ware zin van het woord onvergankelijk, dus van eeuwigheidsduur. Een einde daarvan is onmogelijk omdat de Schepper dat wezen uit zichzelf heeft voortgebracht, en alles wat goddelijk is in zijn oersubstantie kan onmogelijk ooit vergaan. En zo heeft de Schepper in Zijn wijsheid ook bepaald dat er voor het wezen geen beperking is gesteld om de volmaakte staat te bereiken. Dat het

ook in de eeuwigheid actief kan zijn steeds hogerop te komen en dus voortdurend werken en geven alsook ontvangen kan, zonder ooit uitgeput te raken of van de eeuwige Godheid het uiterste gevergd te hebben.

De mens op aarde kan zich het begrip "eeuwigheid" heel moeilijk voorstellen, zoals hem ook de onvergankelijkheid niet helemaal duidelijk kan worden gemaakt - want op aarde is er niets wat onvergankelijk zou zijn. En de onvergankelijkheid van de ziel kan hem ook niet bewezen worden, maar moet door hem geloofd worden. Het tijdsbegrip eeuwigheid is eveneens niet met het menselijke verstand te analyseren, want de poging daartoe kan onmogelijk tot een resultaat leiden als er niets aards is waar de mensen het mee kunnen vergelijken. Er wordt door de mens pas dan iets als waarheid aangenomen als het door bewijzen gestaafd kan worden, en zodoende blijft ook hier weer alleen het geloof over. De mens moet geloven wat hem niet bewezen kan worden, en hij moet daarom de onvergankelijkheid van het wezen tot in alle eeuwigheid aan al het overige denken vooropstellen.

Amen

BD.1899

28 april 1941

Cremeren - Het versnelde ontbindingsproces

Alles gaat de verlossing tegemoet omdat het de gang van de positieve ontwikkeling moet gaan. Scheidt nu het geestelijke zich van de materie, dan heeft het deze laatste overwonnen, maar niet altijd is het geestelijke zo volledig rijp geworden dat het geen aardse (omvorming) vorm meer nodig heeft en het neemt dan weer verblijf in een nieuwe vorm die eveneens materie is. Als nu echter de ziel, het geestelijke in de mens, het lichaam verlaat, houdt de aardse omvorming op, dat wil zeggen: de ziel ontsnapt aan de laatste vorm op aarde en gaat nu vrij van elke materie binnen in een nieuw rijk dat totaal anders is dan de aarde. Het lichaam, de laatste aardse vorm, is nu weer aan de ontbinding blootgesteld, dat wil zeggen: de geestelijke substanties waaruit ook het aardse lichaam gevormd is, moeten, daar ze bestaan uit het wezenlijke dat zich nog in het beginstadium van ontwikkeling bevindt, de gang van de positieve ontwikkeling eveneens doormaken en zich voor dit doel weer voegen bij de goddelijke scheppingswerken, wier doel juist de positieve ontwikkeling van het geestelijke is.

Dit kan nu geschieden op velerlei manieren, toch moet het steeds de mogelijkheid worden gegeven, dienend werkzaam te zijn, dus moeten deze substanties zich aansluiten bij een zodanig scheppingswerk, dat het een of andere taak te vervullen heeft om door het vervullen van deze taak dienstbaar te zijn, want alleen door dienen kunnen de geestelijke substanties rijp worden. Wordt het de mogelijkheid om te dienen afgenomen, dan wordt de positieve ontwikkeling onderbroken, wat voor het wezen

een toestand van uiterste kwelling betekent. De tijd van lijden van het geestelijke kan weliswaar schijnbaar worden verkort, het geestelijke is echter niet dankbaar jegens de mens die ingrijpt in zijn ontwikkelingsgang en het belemmert te dienen. Zodra nu het lichaam van de mens in zijn natuurlijke ontbinding wordt gehinderd doordat men het verteringsproces ervan tracht te bespoedigen door het te cremeren of ook wel op chemische wijze, gaat dit geestelijke een weg die veel smartelijker is en moet het deze ook gaan omdat dit proces indruist tegen de goddelijke ordening, tegen de bestemming die God elk scheppingswerk heeft gegeven. Dit is een eigenmachtige handelwijze van de mensen, die niet met de goddelijke wil overeenstemt.

Het menselijk lichaam moet aan de aarde worden toevertrouwd, zoals het zijn bestemming is: "Van de aarde bent u genomen, tot aarde zult u weer worden" - zover God zelf het niet anders beschikt door Zijn ingrijpen en beëindigen van een mensenleven op een andere manier dan door de natuurlijke dood van het menselijk lichaam. Heeft de ziel zich van het lichaam ontdaan, dan is de taak van het lichaam, dus het geestelijke waaruit het lichaam gevormd is, vervuld tegenover de ziel. Maar tot dit volledig is ontbonden, zijn het nog verdere mogelijkheden gegeven dienend in actie te komen, ofschoon dit de mens niet erg begrijpelijk voorkomt, terwijl het overblijfsel van een versneld ontbindingsproces geen enkele dienende werkzaamheid als taak heeft.

Uitermate onjuist is het daarom aan te nemen dat het lichaam van de mens zich voegt bij de ziel door een dergelijk teweeggebracht louteringsproces. Het geestelijke van de uiterlijke vorm heeft wel dezelfde bestemming zich eens te verenigen met ontelbare zielsubstanties om eveneens weer als menselijke ziel de laatste ontwikkelingsgang op aarde te gaan, maar toch zal dit nooit gebeuren zoals de mensen per vergissing geloven, omdat al het wezenlijke een bepaalde tijd om zich te ontwikkelen is gesteld, die de mens niet naar eigen goeddunken kan bekorten door een uiterlijk proces, als hij de enige mogelijkheid zich geestelijk te ontwikkelen niet ten volle benut op aarde, dat wil zeggen: hij door zijn levenswandel, zijn juiste instelling tegenover God, zijn geloof en door voortdurend in liefde werkzaam te zijn, een graad van rijpheid verwerft, die ook voor het lichamelijke omhulsel de levensweg over de aarde kan verkorten, het evenwel steeds aan de wil van God moet worden overgelaten welke dienende taak Hij dit nog toewijst.

Amen

BD.2348

27 mei 1942

Het stervensuur

Het losraken van de ziel van het lichaam is een gebeurtenis die door het lichaam meestal als zeer pijnlijk wordt ervaren, omdat voor een scheiding zonder smart en pijn een bepaalde graad van rijpheid is vereist, die echter zelden door de mensen bereikt wordt. Steeds zal het stervensuur de mens laten beseffen, dat hij ophoudt naar zo'n rijpheid te streven. Dat hij uit eigen kracht niets meer vermag, als hij het menselijk omhulsel verlaten heeft. En naar gelang de toestand van zijn ziel zal hem nu het stervensuur meer of minder zwaar vallen. Zolang de mens nog op aarde vertoeft is hem ook de mogelijkheid gegeven zich te ontdoen van nog aanklevende onrijpe substanties, en de ziel zal haar Schepper in het hiernamaals dankbaar zijn als Hij de ziel daar nog de gelegenheid toe geeft vóór haar sterven, opdat zij in het hiernamaals niet zo hoeft te lijden. Want daar God rechtvaardig is moet de ziel in het hiernamaals haar lot op zich nemen, en heeft ze veel zwaarder lijden nodig om de graad van zielenrijpheid te bereiken.

Zonder deze rijpheid is echter het binnengaan in de lichtsferen niet mogelijk. Zodoende moeten lijden en pijn de ziel deze rijpheid opleveren en zodoende is een moeizaam stervensproces altijd als een opwaarts gaan te beschouwen. De mensen zien alleen maar de pijnlijke staat van het lijden en dat draagt er toe bij dat zij alleen al daarom de dood vrezen, omdat hun het doodsuur ondraaglijk lijkt. En toch is dit alleen maar het gevolg van de overgrote liefde voor de mens, om hem een des te helderder licht te doen toekomen in het hiernamaals. Want deze liefde is de grondslag voor alles.

Lijden en smarten zendt God altijd alleen maar over de aarde met het doel dat het lichamelijk verlangen van de mens gedood wordt, dat hij alleen maar meer aan zijn ziel denkt en deze probeert te vormen tot volmaaktheid. Ieder leed dat hierin resulteert is door God gezegend. De tijd op aarde gaat snel voorbij en met een goede wil kan het worden doorlopen met het afstand doen van al het aardse. Dan vormt de ziel zich naar Gods wil en heeft aan het einde van haar levenswandel geen buitengewoon lijden meer nodig om het lichtrijk binnen te kunnen gaan.

Steeds echter draagt het leed bij tot een verhoogde rijpheid en is daarom een genade voor de mens, die anders zijn fouten en zwakheden in het hiernamaals zou moeten afleggen, wat eveneens uiterst smartelijk zou zijn. Het leed blijft hem dus geenszins bespaard, al gaat het uur van de dood schijnbaar stil en zonder smart voorbij. God kent de toestand van de ziel van de mens en Hij weet ook van zijn bereidwilligheid al het onreine te bestrijden. En zo komt Hij de mens tegemoet doordat Hij hem gelegenheid geeft zijn voornemen uit te voeren, doordat Hij het stervensuur nog tot een laatste mogelijkheid voor hem laat worden om zich te ontdoen van alle onrijpe aanklevingen en gereinigd de eeuwigheid te kunnen ingaan.

Amen

BD.2776

16 juni 1943

De wil om te leven - De angst voor de dood

De wil om te leven is in de mens sterk ontwikkeld zolang de rijpheid van zijn ziel nog minimaal is. Dat is ook begrijpelijk, omdat de wereld hem nog gevangen houdt en hem de vervulling van zijn wensen voorspiegelt. Het aardse leven op te geven schijnt de mens uitermate moeilijk toe, zolang hem het geloof aan een voortleven ontbreekt, want dat geloof zou hem het hele aardse leven anders laten bekijken. Een diep gelovig mens beschouwt het aardse leven alleen als een tussenstation, als een school die hij moet doormaken om opgenomen te worden in het rijk waar het eigenlijke leven begint. En dit geloof zal hem ook kracht geven alle hindernissen en moeilijkheden van het aardse leven te overwinnen, terwijl de ongelovige hieraan vaak ten onder gaat en zijn leven vergooit in de veronderstelling, het zelf voorgoed te kunnen beëindigen.

Wie een sterk geloof heeft zal onbekommerd zijn leven opgeven als het van hem geëist wordt, want zijn aandacht is gericht op het leven na de dood van het lichaam. Zijn verlangen is op de vereniging met God gericht omdat hij voelt dat dit eerst het ware leven is. Zolang de mens aandacht aan de aarde en haar goederen schenkt, is zijn streven naar boven belemmerd. Hij begeert dan met al zijn zinnen de wereld en de gedachte eens van deze wereld te moeten scheiden is voor hem ondraaglijk en beknellend. En daaruit kan zijn geestesgesteldheid worden afgeleid, want de liefde voor de wereld doet afbreuk aan de liefde voor God en de naaste. Dan is de mens nog zeer onrijp van geest, dat wil zeggen: zijn ziel heeft zich nog niet verenigd met de geest die in hem is. Hij heeft geen inzicht en weet niets beters voor het aardse leven in de plaats te stellen. Dan is voor hem ook iedere gedachte aan de dood verschrikkelijk, want hij wil leven om te genieten. Hij begeert de goederen van de wereld en slaat geen acht op geestelijke rijkdom.

En dit lage geestelijke peil kan niet genoeg worden afgekeurd, want de mens is in het grootste gevaar zijn leven te verliezen, lichamelijk zowel als geestelijk. Want als hij het aardse leven niet benut om de aansluiting met God te verkrijgen, leeft hij zijn leven tevergeefs. Hij moet daarom zijn aardse leven eerder opgeven om niet weg te zakken in de liefde tot de materie, wat gelijk staat met de geestelijke dood. Want het aardse leven is een genade, het is de mens gegeven voor de hogere ontwikkeling van de ziel en om de materie te overwinnen, om het geestelijke rijk binnen te kunnen gaan. Zolang voor de mens de gedachte aan de lichamelijke dood ondraaglijk is, slaat hij geen acht op zijn eigenlijke aardse opdracht. De wil om te leven is in hem zo sterk dat hij alles doet om dat leven te beschermen, om het te verlengen in de overtuiging dit zelf in de hand te hebben, en toch weer met een gevoel van vrees het te vroeg te moeten

verliezen. Pas wanneer hij rekening houdt met het rijk hierna en gelooft aan een voortleven van de ziel, begint de dood zijn verschrikking te verliezen. Want dan ziet de mens dat zijn aardse leven maar een voorstadium is van het eigenlijke leven, dat eeuwig duren zal.

Amen

BD.2912

6 oktober 1943

Houd de dood voor ogen

Haal uzelf het uur van de dood voor de geest en vraag u af in hoeverre u klaar bent voor de eeuwigheid.

Geef uzelf rekenschap hoe uw verhouding is tot God en hoe u het talent hebt gebruikt, dat Hij u gegeven heeft voor uw tijd op aarde.

Onderzoek uzelf of u zich staande kunt houden voor de rechterstoel van God, of uw aardse levenswandel juist is voor God, of u de liefde hebt beoefend en of u ieder uur bereid bent deze aarde te verlaten, zonder vrees dat u zich voor God moet verantwoorden.

Bedenk, dat met de dood ook uw kracht ten einde is. Dat u uit eigen kracht niets meer vermag als uw ziel in een onvoltooide staat van de aarde heengaat. Vraag uzelf af of u tevreden bent en gerust van de wereld kunt heengaan.

Oefen strenge kritiek uit op uzelf en tracht uzelf dan te vervolmaken. Gebruik iedere dag die u nog gegeven is, want zolang u op de aarde vertoeft kunt u nog veel bereiken. U hebt de mogelijkheid uzelf nog te louteren, omdat u de kracht daartoe hebt en die nog kunt vergroten door liefdewerken.

Houd uzelf de dood voor ogen en besef dat u een zwak schepsel bent. Als God het uur van sterven heeft vastgesteld, kunt u dit geen uur uitstellen. En bid innig tot God om erbarmen, om Zijn genade en Zijn bijstand, dat Hij u Zijn liefde schenkt en met Zijn liefde ook de kracht die u uw opstijgen verzekert. Houd steeds alleen dit doel voor ogen, dat u moet ontwaken om dan eeuwig te leven wanneer het aardse leven voor u geëindigd is. En leef dan volgens dat doel. Vervul de wil van God en bedenk steeds dat iedere dag voor u de laatste kan zijn op aarde.

Dan zult u zich voorbereiden. U zult bewust leven en u zult dan zonder vrees binnengaan in het rijk van vrede, in uw ware vaderland.

Amen

BD.3135

28 mei 1944

De genade van de eindtijd; het voortijdige sterven - Het hiernamaals

God zal ieder genadig zijn die thans nog zijn onrecht inziet en er afstand van neemt. Maar zonder erbarmen zal de zwaarste straf worden opgelegd aan hen, van wie de hardheid niet wijkt. Die met hun medemensen geen mededogen hebben en zichzelf dus door hun liefdeloosheid veroordelen.

En de komende tijd zal getuigenis afleggen van de verdorvenheid van de mensen. Er zullen middelen die geheel ondenkbaar zijn worden verzonnen, die alle in dienst zullen staan van de vernietiging. De mensen zullen er niet voor terugschrikken hun plannen ten uitvoer te brengen door van deze middelen gebruik te maken - en de onderdrukking van de mensen zal toenemen. En voor dit alles moeten de aanstichters en ook allen die met hen instemmen en hen in hun plannen ondersteunen, zich verantwoorden. Want God is rechtvaardig en Hij oordeelt naar gedachten, woorden en werken.

Hem is niets verborgen. Hij kijkt in het hart van de mens en elke opwelling van het hart bepaalt de mate van genade die hem ter beschikking staat, en die hem ook gegeven wordt als het einde in aantocht is - want het einde komt onherroepelijk. De gedragingen van de mensen verhaasten het, en daarom wordt er een periode die geen beter mensengeslacht kon voortbrengen ten einde gebracht. Ook al mocht God nog lang geduld oefenen en al zou de mensen nog vaak gelegenheid geboden worden zich te veranderen, dan zouden ze er toch geen gebruik meer van maken, en daarom wordt het aardse leven van God uit beëindigd.

Dit tijdperk van ontwikkeling was voor de mensheid bijzonder rijk aan genaden en zou zeker meer dan voldoende zijn geweest, hun verlossing te brengen. Nog tot het einde staat God de mensen bij met buitengewone genadegaven, maar er wordt meestal geen acht op geslagen, zoals in het algemeen nergens aandacht meer aan wordt geschonken wat met God of het eigen zieleheil verband houdt.

En daarom is een langer verblijf op deze aarde helemaal misplaatst, dat wil zeggen: alleen het lichaam vaart er wel bij, echter niet de ziel die onvergankelijk is. Daarom wordt de ziel iedere verdere mogelijkheid tot 'n aards leven ontnomen, maar haar in het hiernamaals nog een verdere ontwikkeling verzekerd, als zij tenminste daar ook niet afwijzend tegenover het woord van God staat. Aangenomen, dat zij nog vóór het laatste oordeel, voor het einde van deze aarde het lichamelijke leven verliest - en opgenomen wordt in het rijk hierna.

Dan is ook de dood voor het einde nog een bijzondere genade voor de mens, als hij op aarde nog een beslissing heeft genomen. Hij vindt dan in het hiernamaals nog rijkelijk gelegenheid hulpvaardig te zijn en in liefde te dienen. En hij kan daardoor toch nog de onderbroken ontwikkeling voortzetten, ja zelfs nog beginnen, als zijn weerstand niet zo groot is dat hij de zielen die hem willen helpen geen gehoor schenkt.

In dat geval kan hij ook steeds meer wegwijnen en weer tot de hardste materie terugkeren, en dan moet ook hij nogmaals de lange weg over de aarde afleggen, tot hij zich weer als mens kan belichamen. Deze genaden heeft God nog voor velen bereid eer Hij de oude aarde laat vergaan, maar de vrije wil van de mensen dwingt Hij niet. En zoals zij zich openstellen voor Zijn genade, zo ook halen zij daar zelf voordeel uit voor hun ziel.

Zowel op aarde als in het hiernamaals kunnen zij leeg en krachteloos zijn, als zij zich van alle genaden niets aantrekken en er zich voor afsluiten. Of ook ongelooflijk snel, zich nog positief ontwikkelen als zij door hun wil iedere genadegave op zich in laten werken en daardoor in grote mate van kracht worden voorzien. Want God is bovenmate genadig en barmhartig - maar ook rechtvaardig, en Hij bedeeft de mensen al naar gelang hun wil.

Amen

BD.3258

16 september 1944

Doel van het vroegtijdige sterven

Voortdurend wordt de mensen het vergaan van aardse zaken voor ogen gehouden en steeds worden ze geconfronteerd met de dood wanneer talloze mensen vroegtijdig overlijden. Ze staan machteloos tegenover de gebeurtenissen die leed en ellende over de mensen brengen. Maar hun instelling veranderen ze niet en ze denken ook niet over de eigenlijke oorzaak van het lijden en het vervroegde sterven van mensen na.

Daarom neemt het leed steeds meer smartelijke vormen aan. De mensheid zal vol ontzetting het komende wereldgebeuren op de voet volgen en verstijven van schrik over de omvang van de rampspoed die over hen losbreekt. Want ze wil niet anders, de mensen raken immers helemaal niet onder de indruk van de ellende van deze tijd en trekken er geen voordeel uit voor hun ziel.

En daarom gebruikt God de sterkste middelen om hen wakker te schudden uit hun slaaptoestand. Want of ook de mensen lichamelijk lijden of door wereldlijke zaken, hun zielen blijven er onaangeroerd door. Zij blijven onverschillig tegenover de slagen van het lot, daar zij anders zouden proberen zich te veranderen vanuit het besef dat hun geestelijke houding de aanleiding is van het toegenomen leed op aarde.

En daarom moeten ook zoveel mensen vroegtijdig sterven, omdat een langer blijven leven hun zielen eerder tot nadeel dan tot voordeel zou zijn. Zij zouden hun geloof geheel verliezen en alleen nog maar aan hun aardse bestaan denken. Daarom laat God het ook toe dat zo talloze mensen het lichamelijke leven verliezen ondanks hun gebrekkige staat van voltooiing, om een negatieve ontwikkeling te verhinderen. Om hun nog de mogelijkheid te geven in het hiernamaals tot voltooiing te komen, want de toestand op aarde blijft voor hen niet verborgen en zij kunnen ook het verdere verloop volgen en tot het inzicht komen dat de mensen zelf schuldig zijn aan het grote aardse leed door de verwaarlozing van hun zielenheil, door ongeloof, door een verkeerde levenswandel en door liefdeloos denken.

Ook kunnen de mensen die God reeds vroegtijdig wegroept van de aarde in het aangezicht van de dood nog tot inzicht komen, ze kunnen zich nog innig met God verbinden, ze kunnen door groot verdriet nog gelouterd worden. En dan heeft dat voor hen een verhoogde graad van rijpheid tot gevolg, wat een langer leven op aarde hun niet zou hebben opgeleverd. In dat geval is een vervroegd sterven voor hen nog een zegen.

En hoe groot het lijden op aarde ook is, het is alleen maar een middel om zielen te winnen, maar door weinig mensen als zodanig ingezien. De grootte van de nood moet hen de weg tot God doen vinden, die iedere nood afwenden kan en ook afwenden zal, als de mens gelovig Zijn hulp blijft verwachten.

Waar echter ook deze grote nood zonder resultaat blijft, waar de mensen Hem vergeten en daardoor in het grootste gevaar verkeren geheel op de afgrond aan te sturen, daar beëindigt God zo menig aards leven en Hij laat onmenselijk schijnende rampspoed toe. Want Hij denkt steeds aan de zielen van de mensen en tracht deze te redden, ofschoon het lichaam daarbij vergaat. Want niets is verkeerd wat Hij doet, maar alles is goed en tot zegen van de ziel van de mens.

Amen

BD.3260

18 september 1944

Vroege dood - De barmhartigheid van God - Hoge ouderdom

Het hangt van de wil van God af in welke graad van geestelijke rijpheid de mens wordt teruggeroepen uit het aardse leven in het geestelijke rijk. Dit is ook een schijnbare onrechtvaardigheid die de opvatting van de mensen kan versterken, dat God bepaalde mensen uitgekozen zou hebben om zalig te worden, terwijl andere weer door Zijn wil moeten wegwijnen in een ver van God verwijderde staat. En toch is deze mening geheel onjuist. Want ook hier is de goddelijke liefde en wijsheid aan het werk, die

altijd de wil van de mens kent en daarom het leven dan beëindigt, wanneer een hogere ontwikkeling op aarde twijfelachtig is.

In de gebonden toestand, vóór de belichaming als mens, was er alleen een ononderbroken opwaartse ontwikkeling, tot het wezen die graad van rijpheid bereikt heeft die deze laatste belichaming toelaat. Nu echter bepaalt de vrije wil van de mens zelf en dan kan de opwaartse ontwikkeling wel verder gaan, maar evenzo kan een stilstand of achteruitgang intreden. En weer komt het er op aan of de mens als zodanig zijn aanvankelijke graad van geestelijke rijpheid reeds verhoogd heeft en dan pas in gevaar komt dat hij in zijn ontwikkeling blijft steken, of dat hij op een gelijk peil blijft staan als in het begin van zijn belichaming en er dan een achteruitgang te vreezen is. Dan is het steeds een daad van Gods barmhartigheid, wanneer de mens sterft als hij op het hoogtepunt van zijn ontwikkeling op aarde is gekomen, dat wil zeggen wanneer de liefde van God hem ervoor bewaart nog verder af te glijden of een verder leven voor zijn ziel onbenut te laten. Want hoe meer hij de tijd van genade van zijn belichaming in beslag neemt zonder ze te benutten, des te groter wordt zijn schuld.

Een mens kan in zijn jeugd zijn weg omhoog gaan en dan zijn streven beëindigen, en zijn tot nu toe verkregen ontwikkeling gaat dan niet verder. Dan roept God hem weg en geeft hem in het hiernamaals verdere mogelijkheden zich te voltooien. De mens kan echter ook in latere jaren pas zijn wil veranderen en zijn nog gebrekkige ontwikkeling kan dan een plotselinge hoge vlucht nemen, en zodoende kan hij een hogere graad van rijpheid bereiken ofschoon hij voorheen een lange tijd voorbij liet gaan zonder aan zijn ziel te denken. Dan wordt hem door God een lang leven geschonken, want God zag de wil van de mens al sinds eeuwigheid en Hij heeft daarmee in overeenstemming diens levensloop bepaald. Want elk menselijk lot is door de liefde en wijsheid van God overwogen, maar nooit van Gods willekeur afhankelijk.

God zou geen mens de mogelijkheid tot uitrijpen op aarde ontnemen, als deze bereid zou zijn die te benutten. Doch op Zijn genade wordt zeer weinig acht geslagen en de mensen zijn ook niet bereid aanwijzingen die daarmee in verband staan aan te nemen. En omdat God sinds eeuwigheid weet welke mensen bijzonder afwijzend tegenover Hem staan, omdat Hij ook weet wanneer de mens de hoogste graad in zijn ontwikkeling op aarde bereikt heeft, is ook de duur van zijn aardse leven sinds eeuwigheid vastgelegd. En deze tijden zijn geheel verschillend van duur, zoals de goddelijke wijsheid het als doeltreffend en succesvol ziet. God zal echter nooit een leven op aarde voortijdig beëindigen, dat de mens nog een hogere rijpheid belooft. Want altijd maar weer bekommert Gods liefde zich erom dat de mens op aarde de hoogst mogelijke voltooiing bereikt. En nooit zou Hij de mens een mogelijkheid onthouden die nog een uitrijpen tot gevolg zou kunnen hebben. Doch Hij kent sinds eeuwigheid elke opwelling van de menselijke wil. En Hij behoedt de ziel vaak voor

een totale teruggang, dat wil zeggen voor een neerwaartse ontwikkeling, die zou plaatsvinden als Hij dat aardse leven niet beëindigt.

Daarom zal degene die voortdurend opwaarts streeft een hoge leeftijd bereiken, zoals omgekeerd een hoge ouderdom steeds nog van een langzame ontwikkeling omhoog blijk geeft, ook al is dat voor de omgeving niet zichtbaar. Een lang leven op aarde is altijd een genade, maar ook een leven van korte duur is een blijk van de liefde van God die steeds aan het werk is, ook al kan de mens haar niet altijd herkennen.

Amen

BD.3794

8 juni 1946

De vrijheid van wil - Het afbreken van de ontwikkeling

Ik laat de menselijke wil zijn vrijheid. Wat dat betekent en waarom het niet anders toelaatbaar is zult u pas kunnen begrijpen als u wedergeboren bent in de geest, als u bekend bent met mijn heilsplan van eeuwigheid, met de verlossing van het geestelijke dat gebonden is. Dan pas zult u de noodzaak inzien dat de mensen zelf zich eerst moeten veranderen, willen zij een verandering in hun levenssituatie bereiken, ofschoon Ik de Heer over hemel en aarde ben en alles alleen mogelijk is door mijn wil of mijn toelating. Hoe de mens zichzelf tegenover mijn eeuwige wetten instelt, hoe hij zichzelf naar mijn eeuwige ordening voegt of er zich tegen verweert, zo is ook het lot op aarde en in het geestelijke rijk dat hij zichzelf bereidt. Ik zal nooit ofte nimmer de wil van de mensen met geweld breken, alleen door allerlei middelen mijn schepselen trachten te bewegen hun wil zelf te veranderen. En zo'n middel is ook de grote nood die over de aarde gaat, die echter door mensen zelf veroorzaakt is juist door hun verkeerde wil. Ik moet hen laten uitrazen ter wille van hen zelf, wil Ik de mogelijkheid niet verhinderen dat zij als vrije schepselen eens die wil ook gebruiken in de goede richting en volmaakt worden.

Wat uit mijn kracht is voortgekomen, was en blijft goddelijk. Het kan nimmermeer in een gebonden toestand blijven, zelfs al heeft het zich uit eigen wil in deze toestand gebracht. Ontneem Ik echter de mens de vrije wil, dan blijft het schepsel voor eeuwig onvrij, het kan nooit meer in zijn oertoestand terugkeren, die het alleen in "vrije wil" bereiken kan. Of, Ik moet het uit Mij voortgekomen schepsel iedere kennis over zijn bestemming ontnemen en het dan sturen volgens mijn wil. Dan echter is het een wezen dat zich schikken moet, dat nog ver van de goddelijkheid verwijderd is. Wil het echter dichter bij zijn oertoestand komen, dan moet het die vrijheid van wil gegeven worden en het moet dan die wil op de juiste manier gebruiken. Daartoe gaf Ik hem het leven als mens. Ik gaf hem de bekwaamheid te denken en te handelen en Ik zal zijn vrije wil nooit uitschakelen voordat zijn proeftijd op aarde is afgelopen. Doch een misbruikte

wil moet Ik opnieuw binden voor lange tijd, hem dan pas de vrijheid weer teruggevend als hij weer de genade verkrijgt als mens belichaamd over de aarde te gaan en opnieuw de laatste wilsproef af te leggen.

Dit is wet van eeuwigheid en Ik kan het niet ongedaan maken, want dat zou mijn wet van eeuwigheid tegenspreken en het wezenlijke geheel van zijn goddelijkheid beroven. Want wat van Mij is uitgegaan, blijft altijd en eeuwig een deel van Mij, dat als uiteindelijk doel het bereiken van de oertoestand gesteld is, waartoe de vrije wil onvermijdelijk noodzakelijk is. En al brengt deze vrije wil daden van de grofste liefdeloosheid voort, Ik zal hem niet voortijdig binden. Ik zal alleen door mijn wil daar de orde weer tot stand brengen, waar de vrije wil van de mensen gebruikt wordt om nader tot Mij te komen. Maar als het uur gekomen is dat Ik als het einde bestemd heb sinds eeuwigheid, breekt mijn wil de opwaartse of neerwaartse ontwikkeling af. Dan wordt er eerst weer een toestand van orde geschapen die het binden van de totaal verkeerde wil vereist, opdat de verlossing van het onvrije geestelijke weer opnieuw kan beginnen. Want Ik houd nooit op te zorgen voor het uit Mij voortgekomen en uit vrije wil van Mij afgevallen geestelijke, dat het zijn vrijheid weer terugkrijgt, dat het zijn oertoestand bereikt en eens zalig wordt.

Amen

BD.4033

30 april 1947

Het uur van de dood - Verklaring voor het lijden

U weet nooit hoe uw einde is. En daarom moet u elke dag de barmhartigheid van God aanroepen, opdat die zich naar u toe mag wenden in het uur van de dood. Zelfs als u leeft naar de wil van God, kan uw einde zwaar zijn als dit ertoe moet dienen u geheel te ontdoen van afvals substanties en voor eeuwig vrij te maken. Gods wijsheid en liefde gaan naar u uit tot in het laatste uur op deze aarde, en als uw ziel nog vatbaar is voor verandering, wordt u daartoe nog gelegenheid gegeven in het uur van de dood.

Daarom moeten aan God toegewijde mensen vaak lichamelijk lijden, waarvoor de mensen geen verklaring vinden omdat zij er de liefde van God niet in kunnen zien. En toch is het de liefde van God die dat leed over de mensen laat komen, omdat leed het beste middel is om rijp te worden en het in korte tijd de ziel nog die graad kan opleveren, die nu in het hiernamaals toelaat met licht doorstraald te worden. En de ziel is haar Schepper dankbaar als zij vrij geworden is en Gods liefde en erbarmen beseft. En zo moet alle lijden als een bewijs van de liefde van God worden gezien en zelfs het einde is gelukkig als het met leed gepaard gaat, ook al lijkt het niet zo. De ziel maakt zich dan wel met pijn van het lichaam los, stijgt echter dadelijk op in het rijk van de zalige geesten. Zij verlaat niet alleen lichamelijk maar ook geestelijk de

aarde en neemt ook de uitgerijpte substanties van het lichaam mee, want elke graad van lijden op aarde lost het omhulsel op dat de ziel nog omsluit.

En zalig is de mens die zich nog op aarde totaal kan vrijmaken van het onrijpe geestelijke, want hij heeft het aardse leven benut voor de verlossing en hij verzet zich ook niet meer tegen de wil van God. Hij zal in het uur van de dood wel worstelen om de vrede van zijn ziel, nooit echter het lichamelijke lijden als onrechtvaardig ervaren. Zijn ziel weet dat het afloopt, dat er ook aan het lichamelijke leed een einde komt en dat de ziel uit dit leed haar voordeel trekt, ook al is zij niet meer in staat dit inzicht aan het lichaam over te brengen. Het lichaam laat echter de ziel los zodra het de volmaaktheid van de ziel voelt, omdat dan zijn opdracht vervuld is deze ziel een verblijfplaats te hebben verschaft. Het uur van de dood kan voor u allen zwaar zijn. Het kan voor u echter ook een zacht inslapen zijn om dan in het lichtrijk te ontwaken, wanneer u geen leed meer nodig hebt. Wanneer de ziel zich reeds op aarde met God heeft verbonden en Hij haar nu thuis haalt in Zijn rijk - in uw vaderhuis - om u zalig te maken. U weet echter niet hoe uw einde is. Vraag daarom God om erbarmen. Vraag Hem om Zijn genade en kracht, als God voor u nog lijden nodig acht, en u zult ook het uur van de dood verdragen. Alleen uw lichaam zal lijden, de ziel echter zal vol vreugde het lichaam verlaten en opwaarts zweven in de sferen van het licht.

Amen

BD.4305

19 mei 1948

Gebed voor arme zielen

De zielen die zich in de duisternis bevinden lijden onuitsprekelijk. Hun kracht is gebroken, ze zijn in een staat van uiterste hopeloosheid zolang hun de kennis ontbreekt over de kracht van de liefde die hun lot verlicht. Zij dwalen her en der en ook hun wil is geheel apathisch, en zo blijven zij een onnoemelijk lange tijd in hun toestand vol kwelling, als zij geen hulp ontvangen door gebed.

U mensen op aarde kunt hun deze hulp verlenen als u in liefde aan deze arme zielen denkt en hun lot zou willen verlichten. Maar alleen de liefde geeft hun kracht. Een gebed zonder liefde is waardeloos, het is slechts een vorm zonder Uitwerking. Alleen de graad van liefde is maatgevend welke kracht hun daardoor wordt toegezonden.

En zo moet u zich het lot van deze arme zielen voor ogen houden en weten, dat zij u dringend smeken om het sturen van kracht - zodra zij eenmaal de kracht van de liefde hebben ondervonden. Zij zijn op uw hulp aangewezen zolang zij nog in de diepte vertoeven, zolang zij niet zelf door hun kennis die kracht in zich vergroten, wat dan een werken in liefde in het hiernamaals voor andere noodlijdende zielen betekent.

Iedere goede gedachte die hun uit mededogen wordt toegezonden heeft een verlichtende uitwerking op die zielen, zij voelen dat en blijven dan steeds in uw nabijheid. Zij smeken u terwijl ze zich in uw gedachten dringen, om hen met uw liefhebbende voorspraak te gedenken. Vergeet hen niet, keer uw gedachten niet van hen af, schenk hun een liefdevol gebed en help hen daardoor opwaarts te gaan. Verlicht hun kwellingen en bewijs hun voor alles de kracht van de liefde opdat ook in hen de liefde tot de noodlijdende zielen ontwaakt en zij, door liefdewerken aan hen, zichzelf nu uit deze nood kunnen bevrijden.

Hun omgeving is in overeenstemming met hun zieletoestand, zonder licht en woest. En als een gebed voor deze zielen opstijgt tot God, ontstaat er een flauwe schemertoestand waarin die ziel een glimp van inzicht heeft, wat haar na een voortdurende duisternis uiterst weldadig aandoet. De mate van liefde in die voorspraak bepaalt de helderheid van het licht dat in die donkerte binnenstraalt. En de ziel keert zich naar dat lichtschijnsel toe, doordat ze steeds weer nieuwe stralen verwacht en erom vraagt.

Vervul hun smeken, laat hen niet alleen in hun nood, geef hun de hulp die u hun nog geven kunt. Breng hen door middel van gedachten het evangelie. Vermaan hen dat ook zij in liefde hun omgeving moeten gedenken. Dat ook zij hen moeten helpen in de zegen van een lichtuitstraling terecht te komen, doordat ze hun weer doorgeven wat zij van u ontvangen.

U kunt door uw gebed onnoemelijk veel nood verzachten. U kunt meewerken aan de verlossing van deze zielen door uw gebed, want de op hen gerichte kracht heeft invloed op hun wil - die nu weer op de juiste wijze werkzaam wordt. De ziel benut de tot haar komende kracht om te werken in liefde voor andere noodlijdende zielen, en nu begint haar weg omhoog, waar zij u eeuwig voor danken zal.

Amen

BD.5605

18 februari 1953

Het opwekken van doden door Gods woord

U moet het dode tot leven wekken. Uit de diepte zult u het levenloze omhoog halen en weer leven inblazen, u moet het met een kracht aanraken die het levend maakt. Deze kracht is mijn woord dat uit den hoge tot u komt, dat Ikzelf u doe toekomen opdat u het als tussenpersoon doorgeeft, opdat mijn kracht ook hen beroert van wie de geest nog dood is.

U bezit iets kostbaars, een gave die wonderwerking heeft. U bezit geestelijke kracht en kunt daarmee de doden tot leven wekken. Doch zoals u het van de eeuwige Liefde

ontvangt, zo moet u mijn woord ook in liefde doorgeven. De wil tot helpen moet u aansporen, uit te delen wat ook u tot leven heeft gewekt, dan zult u steeds succes hebben en zegenrijk kunnen werken op aarde en ook in het geestelijke rijk.

Overall is grote duisternis en in deze duisternis vertoeven talloze geestelijk dode zielen. Leven echter betekent licht. Ontwaken ten leven kan echter alleen die ziel die wordt aangeraakt door een lichtstraal die de warmte van de liefde uitstraalt, en dus stimulerend werkt op de verstarde ziel. Een liefdelicht moet deze dode zielen beroeren, dan ontwaken zij zeker ten leven.

En deze liefde- en lichtstraal moet u hun brengen terwijl u hun mijn woord schenkt, dat hen bovenmate weldadig aandoet zodra het hun in liefde aangeboden wordt. Het is een geneeskrachtig levenswater dat u door mijn liefde en genade onafgebroken toevloeit. Uw zielen worden er gezond door en vinden het ware leven en u behoeft daarom de dood van de ziel niet meer te vrezen.

Maar de vele zielen die in hun graven liggen, die zich weliswaar volgens hun idee nog op aarde bevinden en toch geestelijk dood zijn en in een beklemmende duisternis - deze zielen omringen u en die moet u hulp bieden. U moet hen ophelpen uit de nacht van de dood tot het licht van het leven, want u heeft een doeltreffend middel. U heeft het enige middel dat hen helpen kan, mijn woord, de kracht- en lichtuitstraling van mijzelf die nooit zonder uitwerking blijft - als zij de zielen maar beroeren kan.

Zolang mijn woord niet verder doordringt dan alleen tot het oor van de mensen raakt het de ziel nog niet, want deze alleen is voor de werking van mijn woord ontvankelijk. Maar alleen de liefde opent de deur, zodat Ikzelf met mijn liefdekraft die ziel kan aanraken. En uw liefde opent voor Mij de deur als u uw best doet deze dode zielen hulp te bieden en u hun mijn woord in liefde verkondigt.

Bedenk welke macht u gegeven is: U kunt doden opwekken ten leven met mijn woord, en als alleen de liefde u er toe aanspoort mijn woord te verbreiden zal Ik uw pogingen zegenen. Draag licht in de duisternis waar die ook mag zijn. Neem al degenen aan die geestelijk dood zijn en gedenk zowel uw dode medemensen als ook de doden in het hiernamaals. Wil dat zij ten leven ontwaken en breng hun in liefde mijn woord, en de kracht van mijn woord zal wonderen verrichten. De zielen zullen ontwaken ten leven en het licht zien, en zij zullen het leven nimmermeer verliezen.

Amen

BD.6005

19 juli 1954

Het eigenmachtig beëindigen van het leven

Er is u mensen een tijd toegekend om de laatste verlossing uit uw boeien, het uiteindelijke vrij worden uit de vorm, te bereiken. Maar de tijdsduur is verschillend, zoals Ik het als juist inzag voor uw ziel. Niet willekeurig wordt uw aardse leven van Mij uit beëindigd. Van ieder persoonlijk is de rijpheid van de ziel Mij bekend en zo ken Ik ook het gevaar van een terugval, of de mogelijkheid van een verdere vooruitgang op aarde. En mijn liefde en barmhartigheid maakt ook vroegtijdig een eind aan een mensenleven, om die ziel te beletten achteruit te gaan. Of, Ik zie de mogelijkheid van een verandering in het laatste uur en verleng daarom de levensduur steeds volgens wijs raadsbesluit, want Mij is alles bekend wat een ziel tot heil strekt.

En nu zult u begrijpen welk een zwaarwegend vergrijp een eigenmachtig beëindigen van het aardse leven is. Wat voor een zonde u begaat dat u op mijn liefde en barmhartigheid vooruitloopt en de gelegenheden niet benut die uw ziel geboden werden om tot voltooiing te komen. U grijpt in mijn heilsplan in en u berokkent uw ziel een schade die eenmaal een overgroot berouw en zelfverwijten in u teweeg zal brengen, maar niet meer goed te maken is in het hiernamaals. Want de begunstingen die u op aarde zou moeten en kunnen benutten, kunnen u in het rijk hierna nimmermeer geboden worden. U heeft voor uzelf onherroepelijk iets verspeeld, zelfs al lukt het u uw zielstoestand iets te verbeteren wanneer u nu uw weg omhoog zoekt. Doch er bestaat een groot gevaar dat de ziel wegzinkt, dat zij zich verzet zoals haar eigenmachtig beëindigen van het leven een verzet was, en dat zij in dit zich afwenden volhardt. Zulke zielen hebben zeer veel hulp nodig opdat zij niet voor eeuwig lange tijden verloren gaan, maar er geschiedt ook hun alleen maar naar hun wil. Ik sta waarlijk allen bij, ook in de grootste nood, die dadelijk verminderen zal als de mens maar aan Mij denkt, als hij naar Mij roept om hulp.

En de nood is ook alleen maar het middel om uw aandacht op Mij te vestigen, opdat u nu ook van uw aardse leven een succes zult kunnen maken. De nood treft de mensen niet zonder reden, want hun ziel is in gevaar waaruit zij door deze nood een uitweg moet vinden. En hoe meer zij zich verhardt tegen Mij, des te meer brengt zij zichzelf in gevaar, om tenslotte mijn wil te trotseren en het leven dat mijn liefde en genade haar geschonken heeft voor de uiteindelijke verlossing weg te gooien. Want de belichaming als mens is voor de ziel een genade, een geschenk van mijn liefde. Het is de laatste trede omhoog die zij mag gaan om dan voor eeuwig vrij en zalig te kunnen zijn. De ziel is vlak bij haar doel aangekomen en daarom voor haar handelen

verantwoordelijk, als zij geen gebruik maakt van dit genadegeschenk maar het weggooit in een verblind denken.

Mij is elke opwelling van het menselijk hart bekend en Ik oordeel waarlijk rechtvaardig. Ik houd rekening met de zwakheid van mijn schepselen, maar deze bestaat niet buiten haar schuld en de vrije wil van de mens drukt hem terneer zodra die wil verkeerd gericht was en dus misbruikt werd. De mens kan aan zijn nood geen einde maken door zelf in te grijpen, hij moet er mee verder. Hij zal geen uitweg vinden uit zijn nood en daarom zal de ziel ontzaglijk lijden in het rijk hierna, tot zij deze op dezelfde wijze meester wordt als zij het ook kon op de aarde. Tot zij tot Hem haar toevlucht neemt, die Heer is over lijden en nood omdat Hij overwinnaar is van zonde en dood.

Amen

BD.6541

6 mei 1956

De dwaalleer van de zielenslaap

Het is een bovenmate verkeerde gedachte te menen dat de zielen van de gestorvenen eeuwig slapen, tot de dag van het oordeel gekomen is. Deze gedachte geeft blijk van een algehele onwetendheid over het ontwikkelingsproces van de ziel en verder toont hij aan dat de houding tegenover Mij niet juist is, anders zou de mens niet zo verkeerd kunnen denken. En hij bewijst dat het geloof in een voortleven van de ziel na de dood niet aanwezig is, want een eeuwigheden lange doodsslaap, zoals dit wordt aangenomen, kan niet als een "voortleven" worden aangemerkt. Deze foutieve gedachte is bovendien zeer nadelig voor alle zielen van hen die gestorven zijn, omdat een gebed voor deze zielen achterwege blijft en hun daarom die hulp niet verleend wordt die alle zielen zo hard nodig hebben. Maar de mensen die zich deze zienswijze eigen hebben gemaakt, die verkeerd onderwezen werden, laten zich niet onderrichten en blijven aan deze dwaling vasthouden als aan een evangelie.

Ook hier is de invloed van mijn tegenstander duidelijk te merken, die juist het bidden voor deze zielen verhinderen wil omdat zo'n gebed hen helpen kan vrij te worden, wat hij probeert tegen te gaan. Maar al wordt tegenover deze dwaalleren de waarheid gesteld, toch nemen de mensen niet de enige weg die hun duidelijkheid kan verschaffen. Zij behoeften slechts in oprechtheid naar Mij te komen om opheldering, als zij hen die deze dwaling zouden willen rechtzetten niet willen geloven. Zij hoefden zich maar tot Mijzelf te wenden, maar deze weg nemen zij niet en daarom zijn zij hardleers en wijken ze niet van hun dwaling af. De zielen van zulke mensen die gestorven zijn, zijn echter in grote nood als niemand hen in gebed gedenkt. En ook de mensen op aarde kunnen vanuit het geestelijke rijk niet van de ware toedracht op de

hoogte worden gebracht. Want ze geloven niet aan een verbinding van de lichtwereld met de aarde en daarom geven ze zich in gedachten niet over aan deze wetende krachten. Voor hen telt alleen het menselijk leven op aarde tot aan de dood en hun voorstelling van een eeuwige slaap van de ziel tot aan het "laatste oordeel" bewijst alleen maar dat hun elke kennis over het verlossingsproces van het geestelijke, over mijn wezen dat liefde, wijsheid en almacht is, en over het verlossingswerk van Jezus ontbreekt. Hun kennis is zeer beperkt en is in het geheel niet volgens de waarheid. En komen ze met de waarheid in aanraking dan weren ze die af. Toch trachten ze hun opvattingen te bewijzen met het woord van God, met de schrift. Maar niet hun "ontwaakte geest" laat hun deze plaatsen in de schrift vinden, maar mijn tegenstander, die zelf tot eigen voordeel mijn woord gebruikt als hij verwarring kan stichten, wat hem echter weer alleen gelukt waar alleen het verstand van de mens werkzaam is, waar niet Ik zelf om verlichting door de geest word aangeropen als de mens opheldering verlangt.

De letter doodt, pas de geest maakt levend. Voor degene die zich niet eerst aan Mij overgeeft dat Ik zijn denken juist kan leiden, zal de letter waarlijk tot de dood leiden. Want ook mijn tegenstander kan zich van letters bedienen, die hij alleen op een heel andere manier uitlegt en zo de grootste dwaling voor de mensen aannemelijk laat schijnen. En het is waarlijk een bedenkelijke leer, de leer van de doodsslaap van de ziel. Het is een leer die ook in het hiernamaals de hevigste verontwaardiging teweegbrengt bij de zielen die hulp nodig hebben, die weliswaar leven, maar toch zo zwak zijn dat zij dankbaar zouden zijn voor elke toevoer van kracht die een gebed in liefde hun zou kunnen verschaffen. De mensen zouden in hun gebed vaak aan die zielen moeten denken wier verwanten op de aarde in dat dwaalgeloof leven, opdat zij krachtig worden en opwaarts klimmen en nu van hun kant weer door gedachten hun verwanten kunnen beïnvloeden. Een leven in liefde op aarde zal de zielen ook wel spoedig een duidelijk inzicht verschaffen, maar toch moeten zij zich eerst van dwaalleren vrijmaken voordat zij zelf een arbeidsveld toegewezen krijgen, omdat elke bezigheid in het geestelijke rijk in het verspreiden van de zuivere waarheid bestaat. Gelukkig is daarom de ziel die al op aarde een leven in liefde leidde en zich daarom gemakkelijk los kan maken van verkeerde opvattingen en een geestelijk bezit dat onjuist is. De anderen bevinden zich echter in de grootste nood, want elke dwaalleer zal een schadelijke invloed op de ziel hebben. En de leer van de doodsslaap van de ziel wel in het bijzonder, omdat zij werkelijk tot een verduistering kan leiden die gelijk is aan de dood, en ook gelijktijdig de mogelijkheden voor hulpverlening geringer zijn - juist door het idee dat gebeden geen nut hebben. Wie zich echter in oprechtheid tot Mij wendt zal helder en duidelijk inzien hoe verkeerd deze leer is.

Amen

BD.6616

8 augustus 1956

De vrees voor de dood

De dood is slechts een doorgang tot het leven dat eeuwig duren zal. En u mensen zou allen de dood niet hoeven te vrezen als uw levenswandel op deze aarde naar mijn wil zou zijn. Als u deze aardse weg in de goddelijke orde afgelegd zou hebben, zou u ook geen schrik overvallen in het aangezicht van de dood. Uw ziel zou zich verheugen het aardse lichaam te kunnen ontvluchten, om in haar vaderland binnen te mogen gaan waar het aardse lichaam geheel overbodig is. Maar toch kan dan niet van een vergaan gesproken worden, integendeel, de ziel wacht een vrij leven vol van licht en kracht. Jezus Christus is op de derde dag uit Zijn graf verrezen. Hij heeft u getoond dat er geen vergaan is na de lichamelijke dood. Hij heeft u het bewijs gegeven dat een juiste levenswandel alleen maar een verandering van een aards in een geestelijk lichaam tot gevolg heeft, dat de mens blijft bestaan en alleen zijn omhulsel een verandering heeft doorgemaakt, die echter voor het verblijf in het geestelijke rijk absoluut noodzakelijk is.

En u allen zou deze verandering bij uzelf tot stand kunnen brengen, en dan zou de dood waarlijk zijn prikkel hebben verloren. Maar omdat u mensen niet gelooft aan een leven na de dood, blijft u in gebreke uzelf op uw verblijf in het geestelijke rijk voor te bereiden. En omdat uw ziel helemaal geen uitzicht heeft na de lichamelijke dood een helder stralend geestelijk kleed aan te trekken, vreest u de dood - en dat ook met recht. Want u kunt weliswaar niet vergaan, maar de gebondenheid aan de aarde kan u nog eigen zijn en het ontwaken na de dood zal dan niet vreugdevol zijn. Maar u zult ontwaken, al is uw ziel nog zo gebrekkig gevormd. Zij zal het ondervinden dat zij niet vergaan is en ook niet vergaan kan. En onbewust vrezen de mensen dit lot, die angst hebben voor de dood.

U moet echter aan Hem denken, die de dood overwonnen heeft. Jezus Christus wil u tot leven wekken. Hij wil u een eeuwig onverwoestbaar leven geven dat u nimmermeer verliezen zult. Neem Zijn genadegeschenk aan en denk in bange uren aan Hem. Beveel Hem uw ziel aan en bid tot Hem dat Hij zich over haar ontfermt en haar mag helpen om te leven. En u zult deze bede waarlijk niet tevergeefs tot Hem hebben gericht. Uw vrees zal verdwijnen en plaats maken voor een zalige rust. Een rust die alleen Jezus Christus haar kan schenken. Een levend geloof in Jezus Christus verjaagt alle angst voor de dood, want dan weet de mens dat hij zal opstaan ten leven, zoals Jezus opgestaan is op de derde dag. Wie echter dat geloof in Hem niet bezit, die vreest de dood of hij meent vergankelijk te zijn en dat hij zal terugkeren tot niets, waaruit hij zich ook voortgekomen waant. En het zal voor hem een onaangenaam

ontwaken zijn, evenals voor allen die op aarde zonder Christus leefden. En het zal lang duren voordat zij zich ervan overtuigd hebben dat zij niet zijn vergaan, maar dat zij alleen een uitweg uit hun dode staat kunnen vinden als zij Hem aanroepen, die zij op aarde niet wilden erkennen, die echter alleen hun weer het leven kan schenken.

De dood hoefde alleen maar de overgang te zijn naar een nieuw, onvergankelijk leven. Hij hoefde in geen geval de mensen te verontrusten, omdat Jezus Christus hem heeft overwonnen. Want Hij heeft het verlossingswerk volbracht om de mensen te bevrijden uit een toestand die Zijn tegenstander in de wereld heeft gebracht. Maar het verlossingswerk en de opstanding van Jezus worden door de mensen niet juist gewaardeerd. Velen weten er van, maar geloven toch niet en daarom kunnen zij uit de gevolgen van het verlossingswerk en de opstanding ook geen voordeel trekken. Doch een levend geloof geeft de mensen het vaste vertrouwen en ontnemt hun daarom ook elke vrees voor de dood. En dezen zullen zalig inslapen in de Heer en met vreugde ontwaken bij Hem, in het rijk van licht en gelukzaligheid. Want voor dezen is er voor eeuwig geen dood meer, voor hen is er alleen nog maar een eeuwig leven.

Amen

BD.6625

18 augustus 1956

Denk aan de tijd na de dood

Eenmaal zult u allen het aardse lichaam moeten afleggen en uw ziel zal een andere verblijfplaats worden toegewezen. Geen van u zal zijn lot ontgaan, een ieder heeft met zekerheid het einde van zijn lichamelijk leven te verwachten. Dus dit ene weet u, dat uw bestaan op aarde begrensd is en dat niemand zich kan verweren tegen de dood van het lichaam wanneer zijn uur gekomen is. Maar ondanks deze zekerheid leidt u een leven op deze aarde alsof het nooit zal ophouden. U maakt plannen en werkt steeds alleen voor later, zonder te weten of u dit later nog beleven zult. U houdt geen rekening met datgene wat echter zeker voor u is. U werkt en ploetert alleen voor het korte leven op deze aarde dat niet blijft duren. Uzelf zult echter niet vergaan, uw ziel blijft ook na uw lichamelijke dood in leven en uw ziel is uw eigenlijke ik. Dus is er voor u eigenlijk geen sterven, alleen een verandering van uw verblijfplaats.

Als u hier zeer ernstig over nadenkt, dan zult u wijs handelen als u er voor zorgt dat juist die verblijfplaats hierna u gelukkig maakt. U zult dan uw zorg verschuiven naar de tijd waarin u niet meer op deze aarde vertoeft, maar in het hiernamaals het leven verder leidt dat dan zodanig is dat het overeenkomstig uw aardse levenswandel is. U allen zou ook ijveriger zijn als u daarin zou geloven. Hoe meer uw zorg uitgaat naar het behoud van uw lichaam, hoe minder u gelooft dat u voortleeft. En daarvan kan u geen bewijs gegeven worden, omdat uw aards bestaan niet door vrees mag worden

bepaald, die echter in u die niet uit vrije wil opwaarts streeft, elke zekerheid van een voortleven na de dood zou wekken. Zij die vrijwillig streven hebben die zekerheid wel in zich. Ze geloven, maar juist omdat zij streven naar boven te gaan. Een streven geboren uit angst voert niet tot voleinding. Daarom kan u mensen niet bewezen worden dat er een leven is na de dood. Maar ieder mens die er ernstig over nadenkt en altijd het juiste wil doen, kan het geloof daaraan in zich opwekken.

Steeds duidelijker worden de mensen gewezen op de snelle vergankelijkheid van alles wat zij veel te hoog waarderen. Er worden mensen midden uit het leven weggerukt zodat ieder daaruit zou kunnen leren ook zijn leven als een geschenk te beschouwen dat hem elke dag ontnomen kan worden. Hij hoeft alleen maar de gedachten de vrije loop te laten die bij hem opkomen naar aanleiding van de plotselinge dood van een medemens. Hij hoeft alleen maar de gestorvene te volgen in de oneindigheid. Hij hoeft zich alleen maar vaker bezig te houden met hem die niet vergaan is maar alleen zijn verblijfplaats verwisseld heeft. En waarlijk, er zouden zich vanuit het geestelijke rijk handen naar hem uitstrekken die hem op willen trekken.

Maar al heeft de mens niet de zekerheid van een verder leven, toch zou hij met de mogelijkheid rekening moeten houden en als gevolg van de dood van medemensen zou hij zich steeds weer deze mogelijkheid moeten voorstellen. En hij zou zich moeten afvragen hoe zijn lot er wel uitzag als hij plotseling zou sterven. Want zolang de mens niet kan bewijzen - wat ook nooit mogelijk zal zijn - dat er geen leven na de dood is, zou hij steeds voorzorgsmaatregelen moeten treffen. En het zal hem nooit berouwen als hij op de aarde niet alleen aan het lichaam denkt maar ook aan de ziel. Als hij op aarde een beetje geestelijke rijkdom vergaart die hem dan in het geestelijke rijk opwaarts helpt. Dan zal de ziel oogsten wat zij als mens op aarde gezaaid heeft, en gezegend de ziel die al op aarde voorzorgsmaatregelen heeft getroffen voor de eeuwigheid.

Amen

BD.6637

6 september 1956

De angst om te sterven - Het van tevoren schouwen in het geestelijke rijk

De geestelijke dood is veel verschrikkelijker dan de aardse dood. Het is de geestelijke dood welke de mensen die angst hebben voor de lichamelijke dood onbewust vrezet. Want het is de angst wat er na de lichamelijke dood van hen terecht zal komen. Een angst die juist die mens overvalt die niet aan een voortleven na de dood gelooft. Het is de ziel die voelt dat zij in een armzalige toestand is, en die dit bewustzijn als angst

op het lichaam overdraagt, dat zich daarom tegen het sterven verweert zolang het hem mogelijk is.

De angst voor de dood is een ongewild toegeven van de onrijpheid van de ziel, want het ontbreekt die mens aan elke kennis en daarom aan een vertrouwen op Gods barmhartigheid, de hoop op hulp, die haar toch te allen tijde zou worden verleend als zij om hulp zou vragen. Zij bevindt zich in een volslagen duister en vreest onbewust een nog diepere nacht, die zij tegemoet gaat. Een uitgerijpte ziel zal haar laatste uur volkomen rustig verwachten. Zij verlangt naar de bevrijding uit haar lichamelijk omhulsel. Zij geeft zich over aan Hem in wie zij gelooft, en beveelt zich in Hem en Zijn genade aan. En vaak mogen deze zielen reeds vóór hun dood een blik werpen in het rijk dat hen wacht. En stralend van geluk openen zij de ogen, om ze dan voor altijd te sluiten en hun lichaam te ontvluchten, om binnen te gaan in het rijk dat zij mochten aanschouwen. De angst voor de dood is een duidelijk teken in welke gesteldheid de ziel zich bevindt. Aan zulke zielen moet veel hulp verleend worden van de kant van de medemensen, opdat zij nog in de laatste minuut ontwaken en zich tot die Ene wenden, die hen helpen wil en kan.

Een ieder kan een innig, stil gebed tot Jezus Christus laten opstijgen als hij met een ziel meeleeft die in angst met de dood worstelt, en die hij helpen wil innerlijke rust te vinden. Want deze ziel zal die hulp gewaarworden en het laatste redmiddel aangrijpen. En zij wordt, als zij haar lichaam verlaat, door de liefde van de medemens naar Jezus Christus gedragen, die Zijn oor niet sluit voor een innig gebed om hulp. Daarom moeten de mensen zich in het bijzonder ontfermen over hen die angst hebben te sterven, want door die angst bekennen zij dat zij nog ver afstaan van het licht, van het juiste inzicht en daarom ook van God. De angst voor de dood bewijst dat zij hulp nodig hebben, anders zou een zalige rust hen vervullen als zij het uur van scheiden van deze aarde aan voelen komen.

En het is een werk van zeer grote barmhartigheid en liefde om een bange ziel bijstand te verlenen, die nu alleen nog daarin kan bestaan dat de Redder Jezus Christus zelf wordt aangeroepen opdat Hij zich over deze ziel moge ontfermen. En deze liefdevolle smeekbede zal gehoord worden en kan voor de ziel haar redding betekenen, zodat zij gespaard blijft voor de duistere nacht.

Amen

BD.6817

28 april 1957

De ziel wisselt van verblijfplaats - De dood van het lichaam

De ziel is uw eigenlijke ik dat onvergankelijk is en dat alleen van verblijfplaats wisselt bij de dood van het lichaam dat de gang over de aarde beëindigd heeft, om in een andere sfeer weer verder te rijpen - als de ziel niet volhardt in verzet tegen Mij, daar ze anders in de diepte zinkt. Deze gedachte zou u dus moeten verblijden, dat u geen dood te vrezen hebt, dat u voortleeft ofschoon u de aarde verlaten moet, en dat dit leven heel wat mooier en vreugdebrengender is dan het aardse leven voor u ooit kan zijn. U zou vol goede hoop de dag tegemoet moeten zien waarop uw uiterlijk omhulsel van uw eigenlijke ik wordt afgenomen, waarop al het zware van u afvalt en u zich gemakkelijk en onbekommerd kunt bewegen en kunt opgaan in uw ware vaderland, dat u waarlijk heerlijkheden biedt waar u geen voorstelling van hebt. U zou moeten jubelen en juichen dat er voor u geen dood meer is, omdat uw ziel alleen maar een verandering van verblijfplaats ervaart die haar oneindig verblijden kan.

Waarom vreest u dus de dood of ziet u met een gevoel van onbehagen het einde van uw aardse leven tegemoet? Waarom is voor u mensen de dood tot een verschrikking geworden? Waarom roept hij bij u een gevoel van angst op, terwijl hij toch in waarheid slechts een overgang is naar een andere sfeer? Het is omdat u onbewust voelt dat u niet juist leeft op aarde, omdat uw ziel zich niet dat licht verschaft dat elke vrees van haar zou wegnemen. Want een mens die mijn geboden van liefde vervult, die dus naar mijn wil op de aarde leeft, ondervindt geen vrees voor de dood. Hij verlangt ernaar zijn aards omhulsel kwijt te raken, omdat hij een verlangen heeft naar zijn ware vaderland. Want de liefde heeft in hem een helder licht ontstoken en vooruitblikkend weet hij zich al in mijn nabijheid waar hem geen leed en geen pijn, geen droefheid meer overkomen kan, waar hij zich geborgen voelt in mijn liefde. En deze gelukzalige zekerheid zouden alle mensen kunnen hebben, dat zij een moeilijk bestaan vol leed, bij hun sterven verwisselen voor die geborgenheid. Als zij maar met dat doel voor ogen hun aardse leven zouden willen afleggen, als zij steeds de innerlijke stem zouden volgen die hun duidelijk mijn wil te kennen geeft. Als zij al op aarde de juiste verhouding zouden willen aangaan met Mij, hun God en Vader van eeuwigheid. De gedachte dat met de lichamelijke dood alles uit is, is reeds het beste bewijs dat de levenswandel van de mens niet naar mijn wil is. Want deze gedachte is ingegeven door de vijandige geest die de mensen verhinderen wil tot het ware inzicht te komen, en die daarom ook het verlangen naar een bestaan vol van aards genot steeds weer vergroot. Want die mensen geloven niet aan de onvergankelijkheid van hun ik. Zij stellen het dezelfde begrenzing die ook voor het uiterlijk omhulsel bestaat.

Daarom trachten zij van het aardse leven volop te genieten op alle mogelijke manieren, steeds maar denkend aan hun lichaam, maar niet aan hun ziel die dan na de lichamelijke dood een zeer twijfelachtig lot op zich moet nemen en van de heerlijkheden van haar ware vaderland niets kan beleven. Want vanwege haar gebrekkige invulling, kan zij in zulke sferen waar haar onvermoede zaligheden wachten niet opgenomen worden. Wel is het haar ook dan nog mogelijk zich uit de diepte los te maken en in hogere sferen binnen te gaan, maar dat vereist veel meer overwinning en inspanning dan op aarde en kan zonder hulp niet geschieden. Maar ook dan moet de ziel zelf daartoe de wil opbrengen, wat op aarde veel gemakkelijker is. Het ik kan niet vergaan, maar het scheidt zichzelf het lot in gelukzaligheid of ellende. En pas wanneer de mensen niet hun lichaam als het levende beschouwen maar de in het lichaam uitgestorte ziel als het eigenlijke ik leren zien, zullen zij meer bewust van hun verantwoordelijkheid op aarde leven. En dan zullen zij ook de dood niet meer vrezen, die alleen het aardse lichaam maar niet de in hem wonende ziel betreft. Dan zullen zij naar mijn wil leven en naar het uur verlangen waarin de ziel zich los mag maken van haar uiterlijk omhulsel om het rijk te kunnen binnengaan dat hun ware vaderland is.

Amen

BD.7343

21 april 1959

Het voortleven van de ziel na de dood

Een ding is zeker, dat u leeft, ook al is uw lichaam gedoemd te sterven. Maar het hangt alleen maar van uzelf af in welke toestand u leeft na uw lichamelijke dood. Of uw leven gelukkig is dat dan ook een echt leven genoemd kan worden, of dat u zonder licht bent en machteloos - wat gelijk staat met de dood, terwijl u toch het besef van uw bestaan behoudt en daarom smartelijk pijn moet lijden. Maar het zal nooit gebeuren dat u geheel vergaat, dat u niets meer van uzelf weet en dat uw existentie is weggevaagd. En omdat u nu eenmaal blijft bestaan, moest u er bezorgd om zijn uzelf een staat van geluk te verschaffen, zolang u als mens op deze aarde vertoeft.

Want uw lot later in het rijk hierna is een aangelegenheid van uw eigen wil. U heeft het in eigen hand al naargelang uw levenswandel die u op deze aarde leidt. Is het een leven in onbaatzuchtige naastenliefde, dan kunt u er ook zeker van zijn dat u een gelukkig lot wacht. Leeft u echter maar voor uw eigen "ik" en ontbreekt het u aan liefde tot de naaste en dus ook tot God, dan kunt u ook met zekerheid een smartelijke toestand verwachten. Want dan bent u arm en ongelukkig te noemen omdat het u ontbreekt aan licht, kracht en vrijheid, wat u dan als een onuitsprekelijke kwelling ondergaat

Dat u mensen op aarde zo weinig geloof hecht aan een voortleven, heeft ook zijn invloed op uw levenswandel. U handelt onverantwoordelijk tegenover uw ziel omdat u niet gelooft dat zij bestaan blijft wanneer uw lichaam sterft. En u gelooft niet dat de ziel uw eigenlijke "ik" is en dat zij alles net zo ervaart als in het aardse leven. Dat zij naar geluk en licht verlangt en dat het haar bitter berouwt wanneer zij eens een glimpje licht aan inzicht heeft verworven, waardoor zij haar eigenlijke aardse opdracht inziet en terugziende zich de bitterste verwijten maakt deze niet vervuld te hebben. Terwijl de zielen die de lichtsferen mogen ingaan lof en dank zingen, en vol van kracht en in vrijheid nu werkzaam kunnen zijn tot eigen gelukzaligheid.

Een vergaan is er dus niet. Maar in welke gesteldheid de ziel haar bestaan ervaart beslist u mensen zelf op deze aarde. Want deze tijd is u gegeven opdat u de staat van uw ziel, die in het begin van uw menswording nog zeer gebrekkig is, verbetert. En daarom moet de arbeid aan de ziel van de mens deze zijn, zichzelf een waar en onvergankelijk leven te bezorgen, opdat die eenmaal in vrijheid het rijk van licht kan ingaan waar zij nu naar haar staat van rijpheid werken kan, die wel in verschillende graden mogelijk is, maar altijd dan pas leven genoemd kan worden wanneer de ziel eenmaal het rijk van het licht betreden mag.

De ziel kan echter ook aan het einde van haar aardse leven even gebrekkig zijn als in het begin. Ja, zij kan zelfs nog meer verduisterd zijn geworden en dan is haar toestand net die van de dood. Dan heeft zij haar leven op aarde misbruikt zij heeft de genade van haar belichaming niet benut en toch zal ze niet vergaan. En dit is een zeer treurige en beklagenswaardige toestand, en toch door eigen schuld, want alleen de wil van de mens is beslissend voor het lot van de ziel - en deze wil is vrij.

Als de mensen toch maar geloven wilden dat er een voortleven is na de dood, dan zouden zij meer bewust van hun verantwoordelijkheid leven op aarde en zich inspannen uit de diepste diepte op te stijgen. Maar ook tot geloven kan geen mens gedwongen worden, doch ieder wordt geholpen om tot geloven te komen.

Amen

BD.7386

5 augustus 1959

Grote inspanningen in het hiernamaals om verlossend bezig te zijn - Jezus Christus

Een grote verlossingsactie is aan de gang, want overal waar zich lichtwezens mochten belichamen op aarde zetten zij zich ook in het evangelie onder hun medemensen te verkondigen. En hun inspanningen worden ondersteund door de wezens uit het

lichtrijk die op iedere wijze de gedachten van de mensen beïnvloeden, en hen ontvankelijk maken voor het goddelijke woord - zodra het hun aangeboden wordt.

Evenzo is er in het hiernamaals een grote inspanning op te merken doordat de lichtwezens zich steeds vaker in de uiterste diepte wagen, en zich ook heel erg inspannen in de duisternis licht te brengen. Wel komt het altijd op de gewilligheid van de wezens aan of zij licht aannemen of zich afwenden, als er steeds weer lichtvonken oplichten, die hun de weg willen wijzen naar een bron van licht. En volgen zij deze weg, dan kan zeer snel de duisternis van hen wijken en helder licht hen tegenstralen. Maar slaan ze daar geen acht op, dan zal nog eeuwigheden lang dichte duisternis hen omringen en zij zullen opnieuw gekluisterd worden in de scheppingen van de nieuwe aarde.

Wat echter nog gedaan kan worden om al deze zielen te redden, dat wordt waarlijk gedaan van de kant van de wereld vol van licht. En waar op aarde nog de mogelijkheid bestaat dat de mensen licht gebracht kan worden, daar gaan de lichtdragers zeker niet aan voorbij. Want dezen zijn in deze laatste tijd overal op de aarde belichaamd om midden onder de mensen tot zegen van hen te werken, en hun de weg naar verlossing te tonen.

Maar dat is geen gemakkelijke onderneming, want de stem van de wereld is luider. Waar het woord van God wordt verkondigd zullen er altijd maar weinigen verschijnen, terwijl de wereld kan bogen op talloos meer aanhangers die echter liever de duisternis kiezen dan het licht en daarom ook geen verlossing kunnen vinden tijdens hun aardse leven. Maar er wordt geworsteld om alle zielen, want ook van boven uit het lichtrijk wordt geen moeite achterwege gelaten om de gedachten van de mensen op dat rijk te richten, dat niet van deze wereld is. De lichtwereld in het geestelijke rijk is onvermoeid bezig het licht te laten neerstralen op de verduisterde mensheid. En zo zullen er steeds weer verbindingen worden aangeknoopt vanuit het geestelijke rijk met de aarde, en de goede mensen zullen gewillig nakomen wat hun door de lichtwezens wordt aangeraden als noodzakelijk en dienstig voor het zieleheil van de medemensen.

En zij zullen ook de aansporing van de lichtwezens in acht nemen, wat nu zichtbaar wordt door de ijverige arbeid in de wijngaard des Heren, door het verkondigen van het evangelie - door de verbreiding van het woord van God, door geestelijke gesprekken, ophelderingen en een voortdurende verwijzing naar Jezus Christus, de goddelijke Verlosser. Van Zijn naam zal steeds weer gewag gemaakt worden en de ijver zal niet verminderen maar toenemen, omdat overal ook een zaadkorrel op goede bodem valt. Omdat Jezus Christus zelf die mensen vastpakt die de weg naar Hem inslaan, die hun gelaat naar Hem wenden en dus het verlangen hebben door Hem verlost te worden. Dezen zal Hij nimmer verlaten, of het op aarde is of ook in het hiernamaals. Een innige roep tot Hem zal gehoord worden en de ziel ook geven wat zij verlangt. Een innige roep is voor Hem het bewijs dat Hij door die ziel wordt erkend,

en dan is haar lot voor eeuwig verzekerd. Daarom is iedere arbeid om te verlossen door Hem gezegend, en aan al deze arbeid neemt Jezus Christus zelf deel. Want Hij heeft alleen de vrije wil van de mens nodig om Zijn verlossingswerk aan de ziel te kunnen volbrengen, opdat deze vrij wordt van zonde en dood en nu in deze vrijheid de eeuwige zaligheid kan binnengaan.

Amen

BD.7538

4 maart 1960

Korte of lange levensduur

Het is geen lange tijd die u voor uw aardse leven is toegemeten, in vergelijking met de eindeloos lange tijd van uw ontwikkeling hiervoor, die u zelf naar de tijd niet kunt schatten. En uw aardse leven kan ook nog verkort worden, zodat u al vroegtijdig opgeroepen wordt in de eeuwigheid. Daarom moet u met alle ijver op uw ziel bedacht zijn en haar steeds al het mogelijke geven wat haar past. U moet haar voeding geven opdat zij geen gebrek behoeft te lijden, al is haar bestaan op deze aarde maar kort.

U moet haar steeds rijkelijk van spijs en drank voorzien en nooit op een heel lang leven op aarde rekenen, want u kent dag noch uur van uw lichamelijk einde. Uw ziel kan echter in een zeer korte tijd tot rijpheid komen als uw wil goed is en haar helpt zich te voltooien. Geen mens kan zijn levensduur bepalen of is ervan op de hoogte, en juist deze onwetendheid moest hem aansporen tot ijverige arbeid aan zijn ziel. Hij moest zijn leven zo leiden dat hij rustig iedere dag als de laatste kon beschouwen, zonder voor zijn zieleheil te moeten vrezen.

En in de eindtijd zullen zeer veel mensen hun leven beëindigen, want er zal nog een grote schifting plaatsvinden en veel mensen zullen ter wille van hun eigen zieleheil voortijdig worden opgeroepen. En wel, omdat zij op aarde verzuimen aan hun ziel te werken, maar die toch niet aan het onbarmhartige woeden van Gods tegenstander ten offer zullen vallen, die hen maar steeds dieper in de afgrond trekt als hem deze zielen niet tevoren nog worden ontrukkt.

Juist de mensen zonder geestelijk streven denken niet aan een vroege dood. Zij leiden hun leven onverantwoordelijk zonder echter slecht genoemd te kunnen worden. God erbarmt zich over hen en Hij wil hen helpen zich verder te ontwikkelen in het hiernamaals, waar het wel veel moeilijker voor hen zal zijn maar toch niet onmogelijk. Terwijl op aarde het lot van de zielen misschien een geheel wegzinken in de diepte kan zijn, als ze zonder verantwoordelijkheidsbesef door het leven gaan.

Gelegenheden waarbij u kunt uitrijpen tijdens het aardse leven worden u genoeg geboden, maar als u die niet benut, maakt u ook geen goed gebruik van het leven als

mens, dat u alleen gegeven werd met het doel uw ziel te vervolmaken. En dan is het ook om het even of u een lange of slechts korte tijd op aarde bent, als u de genade van de belichaming als mens niet benut en uw ziel tot haar uiteindelijke voltooiing brengt.

En al bereikt u een hoge leeftijd, het aardse leven is toch maar kort te noemen, gemeten naar de tijd van uw voorafgaande ontwikkeling. Desondanks is ook een korte levensduur op aarde voldoende om uw doel op de aarde te verwezenlijken. Dus is uw rijpheid niet afhankelijk van de duur van het leven op aarde, maar alleen van uw wil dit bestaan volgens zijn bedoeling te benutten.

En steeds weer wordt u door het woord van God de juiste weg gewezen om de voltooiing van uw ziel te bereiken. Steeds weer worden u de goddelijke geboden van de liefde voor ogen gehouden, waarvan het naleven het enige doel van het menselijke bestaan is - want de liefde kunt u altijd beoefenen. Uw ziel zal er voordeel uit trekken als u een leven in liefde leidt. Onderhoudt u echter deze twee geboden niet dan is uw leven nutteloos en uw verantwoording deste groter hoe langer uw aardse leven duurt. Dan kunt u slechts dankbaar zijn als uw leven verkort wordt en de mogelijkheid nog openblijft van een verdere ontwikkeling in het rijk hierna - opdat u niet geheel verloren gaat in het einde der tijden, waar eenieder geoordeeld zal worden naar zijn werken.

Amen

BD.8772

6 en 7 maart 1964

De vroege dood van kinderen

En Ik zal u van kracht voorzien, omdat Ik uw medewerking op aarde nodig heb, waarvoor uw vrije wil vereist is. Ik zou waarlijk voor Mij zelf ook vaten kunnen kiezen en die bestemmen om voor Mij werkzaam te zijn, maar dat is niet in overeenstemming met mijn eeuwige wet van ordening. Want alleen de vrije wil moet en kan beslissend zijn, die dan ook de zekerheid van slagen biedt. En er zijn ook wel mensen bereid voor Mij te arbeiden, maar vaak ontbreken de voorwaarden om een verlossing op aarde te bewerkstelligen.

En daarom weet Ik wie deze arbeid vrijwillig op zich neemt en Mij als een geschikt opnamevat dient. En zo'n vat zal Ik dan ook weten te behouden en door alle noodsituaties heen leiden, in het bijzonder als het verlangen naar het wereldse een mens niet meer vervult. Als hij aardse verlangens geheel opzij zet, juist ter wille van geestelijke arbeid die hij als bovenmate belangrijk herkent. En daarom zal de arbeid in mijn wijngaard door kunnen gaan en uw moeite zal altijd door Mij gezegend zijn, want het gaat erom nog veel opheldering te verschaffen aan de mensen die er een open

oor voor hebben. Die zich zelf met Mij in verbinding stellen en vragen opwerpen die Ik hun door mijn dienaren op aarde beantwoord.

Het wordt u steeds weer gezegd dat Ik vele scholen heb in het geestelijke rijk en dat het gehele universum scheppingen bevat die alle voor het uitrijpen van het eens gevallen geestelijke moeten dienen. En elk scheppingswerk heeft zijn eigen bestemming. Het zal steeds in dienst staan van de opwaartse ontwikkeling van die wezens van wie hun toestand beantwoordt aan de levensvoorwaarden van die schepping. En zo kunnen zielen die de gang door de scheppingen van de aarde hebben afgelegd zich ook op andere hemellichamen belichamen ter wille van bepaalde capaciteiten die alleen Ik zie, die een uitrijpen op andere hemellichamen verzekeren en dan die zielen ook nog de belichaming als mens op aarde kunnen opleveren, en die dan vaak al met een bepaalde missie kunnen worden belast. En dat verklaart u dan ook het sterven van kleine kinderen en de allerkleinsten, wier zielen niet opgewassen zouden zijn tegen hun gang over deze aarde. Die echter niet meer als aan Mij geheel weerspanning bestempeld kunnen worden, zodat Ik hun een andere mogelijkheid tot verdere ontwikkeling geef in een van de talloze scholen, die ook voor het merendeel aan hun taak voldoen en het wezen een zekere rijpheid opleveren.

Het is deze wezens weliswaar niet mogelijk het kindschap Gods te bereiken, waarvoor een door hen met succes doorlopen leven op aarde voorwaarde is, maar toch kunnen ze ook in het geestelijke rijk gelukzaligheid bereiken. Ze kunnen ook eenmaal - als zij al een hoge lichtgraad bereikt hebben - weer naar de aarde komen ten behoeve van een missie, en dan ook het kindschap Gods verwerven. Er spelen bij de belichaming van de ziel als mens zoveel omstandigheden, begaafdheden en ook de graad van rijpheid mee die zij in haar voorstadia reeds bereikt heeft en die niet door een aards leven mag afnemen maar door de zwakheid van het lichaam kan verminderen als de ziel zich belichaamt in een voor haar toestand niet geschikt moederlichaam, zodat de moeilijkheden om uit te rijpen dan groter zijn en een totale mislukking tot gevolg kunnen hebben. Dan bevrijd Ik die ziel weer uit haar omhulsel en plaats haar daarheen waar voor haar een hogere ontwikkeling gemakkelijker en zeker is, omdat die ziel Mij geen sterke weerstand meer biedt.

Zodoende zijn er vele mogelijkheden om het eens gevallen te helpen tot Mij terug te keren. De aarde is weliswaar het geringste en ook armzaligste scheppingswerk, het kan echter het hoogste geestelijke succes opleveren wanneer het wezen bereid is deze weg te gaan. En toch zie Ik van tevoren of de vrije wil of ook andere redenen een verder uitrijpen van de ziel onmogelijk maken, en steeds zal Ik daar helpend ingrijpen waar de hulpeloosheid van de ziel dat vereist, die het haar opgelegde lot niet aankan en Mij toch niet met opzet weerstreeft.

U mensen kunt dat niet beoordelen, maar alles vindt zijn reden in mijn liefde en wijsheid. En zo moet u ook in de vroege dood van kinderen een beweegreden van

mijn kant aannemen, want niets geschiedt zonder zin of doel. En alles gebeurt alleen tot het welzijn van het geestelijke dat zich eens van Mij afkeerde, en weer tot Mij terugkeren moet. En Ik heb oneindig veel mogelijkheden om mijn doel eenmaal te bereiken, en eens zult u zelf ook alles weten en inzien wat de aanleiding was van mijn beleid en de uitvoering ervan. Steeds echter ben Ik bezorgd om het zwakke en Ik zal het op elke wijze bijstaan. Want Ik ken ook de mate van weerstand van een ziel, hoever die verzwakt is en of en hoe die nog verder zal verslappen. En daaraan beantwoordend plaats Ik de ziel daarheen, waar zij het snelst haar doel bereikt.

Wel is de gang over de aarde de enige mogelijkheid om het kindschap Gods te bereiken, maar Ik weet ook dat, en in welke mate, een ziel in gevaar is ook de reeds bereikte graad te verliezen en af te glijden. En dan verhinder Ik dat met het oog op de nog zeer geringe weerstand tegen Mij, maar zo, dat de vrije wil er niet door kan worden bepaald en dit ook een terugval niet uitschakelt. De ziel kan echter al vóór haar belichaming als mens beslissen of zij de gang over de aarde wil gaan, en haar vrije wil wordt gerespecteerd. En zo kan ook het lot uitgelegd worden van kinderen die door geweld de dood gevonden hebben, die evenzo de gelegenheid geboden wordt op andere hemellichamen hun ontwikkelingsgang voort te zetten en ook uit te rijpen, al is het ook onder andere voorwaarden.

Iedere ziel kan - als zij dat ernstig wil - ook weer als mens op de aarde komen, met het doel het kindschap Gods te bereiken, wanneer zij, in een bepaalde lichtgraad staande, vrijwillig een missie op zich neemt die grote eisen aan zo'n ziel stelt. U mensen kunt niet alles doorzien, en mijn besturen en mijn werkzaam zijn zal door u nooit ten volle begrepen worden. Maar Ik ken talloze wegen om mijn schepselen opwaarts te helpen en Ik ken ook het verloop en de afloop van elk aards bestaan. En toch grijp Ik alleen dan in en breng zelf een verandering in het gebruikelijke verloop aan, als een gewillige ziel daarmee geholpen kan worden, wat echter Ik alleen weet. De gang over de aarde als mens is moeilijk, en er is kracht voor nodig en de wil hem met geestelijk succes af te leggen. Het zwakke help Ik te allen tijde als het Mij geen sterke tegenstand meer biedt. Maar op welke wijze mijn hulp tot uitdrukking komt, moet u aan mijn liefde en wijsheid overlaten. Maar steeds zal Ik moeite blijven doen mijn schepselen tot de uiterste voltooiing te brengen. En steeds zal Ik die middelen aanwenden die Mij succes verzekeren. Want Ik verlang naar mijn kinderen en er zal er niet één in het verderf laten storten dat al naar Mij op weg is, wat Ik inzie en waar Ik dan ook naar handel.

Amen

* * *